

Op onderzoek uit

Op Jakko's geroep kwamen andere kinderen aanlopen, sommige met een kom eten in hun hand, andere met een broodje of een pizza. Opeens voelde Jakko dat hij razende honger had. Maar er was geen tijd. Mo luidde het signaal 'Verzamelen' en een paar minuten later zaten de meeste Parlevinkers op hun plek in de kring. Wendel, de Voorzitter, gaf Mo een teken en de vergadering werd geopend met een klokslag. Jakko en Dana moesten naar voren komen. Jakko voelde zich niet prettig, zo midden in de kring.

'Ze zeggen dat jullie een man gevonden hebben. Is dat waar?'

Jakko en Dana knikten.

'Waar?'

'Op de Verboden Kust,' zei Dana.

'We waren zelf in het bos,' voegde Jakko er haastig aan toe. De Parlevinkers waren de baas op Drakeneiland. Ze mochten straffen uitdelen. Jakko wilde geen straf. Hij had weinig vrienden onder de Parlevinkers. Helemaal geen vrienden eigenlijk. Als hij niet uitkeek, stuurden ze hem weg, van Drakeneiland af.

Wendel keek hem aan.

'Wat deed die man daar? Hij was toch niet in het drijfzand gezakt?'

'Nee, hij lag op zijn buik.'

'Met zijn gezicht naar beneden,' vulde Dana aan. 'We... weten niet zeker of hij nog leeft.'

'Verdrie,' zei Wendel. 'Een drenkeling dus. Zeker door de storm.'

Twee nachten geleden had een verschrikkelijk onweer veel kinderen uit de slaap gehouden. Het was blijven waaien – windkracht 10, volgens de Vlootvoogd – tot halverwege de ochtend. Afgewaaid takken hadden een fietsenstalling, het raam van het postkantoor en de tomatenooft vernield. De hele vorige dag waren de Drakeneilanders bezig geweest de schade te repareren.

Grint spatte op toen er een fiets tot stilstand kwam. Even later struikelde Stijn de kring van Parlevinkers in.

‘Wendel, de radio doet het niet!’ zei hij hijgend. ‘Ik moet nieuwe spullen bestellen, maar ik krijg geen contact met het vasteland. Het ligt niet aan mijn radio; met de accu is niks aan de hand. Het ligt aan de ontvanger op de wal. Misschien is er een mast omgewaaid.’

‘Verduizend!’ Wendel schreeuwde bijna. ‘Dus we zitten misschien met een lijf en we kunnen niemand waarschuwen!’

‘Lijk?!’

Stijn beheerde het magazijn, dat op een afgelegen plek in de Groene Heuvels lag. Hij was de enige die contact onderhield met de buitenwereld. Maar wat er op Draken-eiland zelf gebeurde, wist hij soms niet.

Vijf kinderen tegelijk probeerden Stijn te vertellen wat Jakko en Dana hadden gezien. Intussen arriveerden de Parlevinkers die ver weg woonden. Ook die moesten op de hoogte worden gebracht. Iedereen praatte door elkaar heen. Wendel gaf Mo in de boom een teken. Een dreunende slag van de klok maakte een eind aan het rumoer.

‘Stil nou,’ zei Wendel. ‘We hebben een serieus probleem en we moeten een oplossing vinden.’

‘En gauw ook,’ zei Dana, ‘want die man lag al met zijn voeten in het water.’

‘Lekker laten liggen dan,’ zei een jongen naast Jakko.

Het was Erik, de helft van een tweeling. Je kon hen alleen uit elkaar houden door hun shirts: Erik droeg altijd geel, zijn broer Sam altijd rood.

‘Na middernacht wordt het weer vloed,’ vulde Sam aan. ‘Dan zijn we vanzelf van het probleem af.’

Er klonken boze en geschokte uitroepen.

‘Grapje,’ zeiden Sam en Erik tegelijk.

‘Maar eb is ook gevaarlijk,’ klonk een wat hoge jongensstem. ‘Vergeten jullie de ebstroom naar Dodeneiland niet?’

‘Juist,’ zei Wendel. ‘We moeten dus onmiddellijk iets doen. Iemand een idee?’

Uit de kring van toeschouwers maakte zich een brede gestalte los. Jonathan, de Vlootvoogd, stapte naar voren. Hij was het die net gesproken had.

‘Over land kunnen we hem niet redden,’ zei hij, ‘want daar is drijfzand. We moeten dus per boot. Ik denk dat we om het eiland heen moeten varen en hem aan boord moeten hijsen. Als hij... als hij dood is, dan eh...’ Hij keek hulpzoekend om zich heen. ‘Ik heb liever geen lijk aan boord. Dat brengt ongeluk.’

Er ging een siddering door de rijen kinderen. Een klein meisje begon te huilen. Ze riep om haar moeder, wat Jakko een ongemakkelijk gevoel gaf. Hij had nooit last gehad van bukziekte, zoals ze heimwee hier noemden. Maar nu miste hij opeens zijn moeder. Volwassenen wisten tenminste wat je moest doen als er iemand doodging.

Wendel maakte een kalmerend gebaar.

‘Laten we nou eerst maar gaan kijken. Jonathan, hoe zit het met die stroming? Drijf je niet af naar Dodeneiland?’

‘De motor is krachtig genoeg, dat is bewezen.’

‘Goed dan. Het plan van Jonathan lijkt me goed. Of heeft iemand een beter idee?’

Maar dat had niemand. Met algemene stemmen werd besloten dat een kleine groep sterke jongens aan boord van de motorboot op onderzoek uit zou gaan. Jonathan, omdat hij de stromingen het beste kende. Jeroen, de Koddebeier, die de veldwachter was van Drakeneiland en een bruine band in judo had. Mark, de Spellier, die niet alleen goed spelen kon organiseren maar ook handig was met boten en verstandig bleef bij gevaar. En verder? Wendel keek zoekend rond. Zijn blik gleed over Jakko heen. Nou ja, ook best.

‘Stijn wil wel mee,’ zei Jonathan. Ja natuurlijk, dat waren dikke vrienden.

‘Kan niet,’ zei Stijn spijtig. ‘Ik moet bij de radio blijven voor het geval dát.’

‘Wouter dan?’ Wouter was een vriend van Wendel.

‘Ben je belazerd!’ riep de Nieuwsjager uit. ‘Ik werk uitsluitend met mijn hersens, hoor. Met lijken sjouwen doe je zelf maar.’

‘Waarom Jakko niet?’ vroeg Marisol, die midden in de kring Parlevinkers zat. Ze keek Wendel aan met ogen die in het schaarse licht pikzwart leken. ‘Jakko weet waar ze moeten zoeken.’

Wendel leek te aarzelen.

‘Oké dan,’ zei hij ten slotte. ‘Jonathan, Jeroen, Mark en Jakko gaan op onderzoek uit.’

‘Mij best,’ zei Jakko. Hij wilde niet al te blij klinken.

Maar weer verpestten de geiten het. Ze zetten het plotseling op een oorverdovend mekkeren. Zelfs op het plein was het te horen. Dana stootte Jakko aan. Jakko deed of hij het niet merkte.

‘Gaan we meteen maar?’ vroeg hij.

‘De geiten,’ zei Dana zacht. Toen hij niet reageerde, zei ze het luider: ‘Je moet de geiten nog melken, Geitenhoeder. En ook ik weet de weg. Ik kan ook mee.’

‘Maar jij bent een...’

Dana keek hem aan of ze hem een knal voor zijn kop wilde geven. ‘Jij bent niet sterk genoeg,’ zei Jakko.

‘Wel!’

‘O ja, Jakko.’ De stem van Wouter, de Nieuwsjager, klonk een tikkeltje minachtend. ‘Die laat natuurlijk zijn geiten weer in de steek.’

Jakko verweerde zich niet. Ze waren tóch allemaal tegen hem. Zelfs Dana. Het was niet eerlijk. Hij had toch zeker die drenkeling het eerst gezien?

Wendel wees naar Dana.

‘Je hebt gelijk, jij kunt ook mee in Jakko’s plaats. Trek wel even schoenen aan.’

‘Nee,’ zei Dana. ‘Ik ga wel mee, maar niet op schoenen.’

Wendel glimlachte.

‘Goed. Dus, Jonathan, dit is je bemanning: Jeroen, Mark en Dana. Jongens, Jonathan is de schipper en hij hakt de knopen door. Akkoord?’

Iedereen was akkoord, behalve Jakko, die mikkend zijn geiten ging melken.

Op het donkere paadje tussen de huisjes hoorde hij rennende blote voeten achter zich aan komen.

Dana greep hem bij zijn arm.

‘Neem een fiets,’ fluisterde ze. ‘Door de Kale Heuvels ben je er veel eerder dan wij met de boot.’

Weg was ze weer. Fluitend liep Jakko door. Ze was tóch een toffe vriendin.

Om sneller klaar te zijn, ging hij niet naar huis om de olielamp te halen. Hij molk de geiten in het donker, op het gevoel. Daardoor leek hij beter te horen. Het leek wel alsof hij de motorboot, ver weg achter de heuvels, de haven uit hoorde varen. En klonk er gemompel in de nauwe steeg tussen het huisje en het geitenhok? Jakko hield even op

met melken en luisterde scherper. Ja, stemmen!

‘Als hij nog leeft...’

‘... dan komen ze hem halen.’

‘Moeten we zorgen dat we een lift krijgen...’

‘...stiekem...’

‘...zodat Jeroen en Liam het niet merken.’

Er waren maar twee kinderen op Drakeneiland die zo praatten: de tweeling. Sam en Erik maakten elkaars zinnen af, aten ieder de helft van één boterham, droogden zich met dezelfde handdoek af en als de een van de zee droomde, droomde de ander van het strand. Ze deelden één baan, de baan van Tuinder, omdat ze het niet konden verdragen om apart van elkaar te werken.

Jakko ging door met melken. Wat de tweeling te bespreken had, kon hem niet schelen. Het gemompel werd geleidelijk zachter, tot Jakko het niet meer hoorde. Hij gaf de geiten hun biks en zette de melkbus koel in het keldertje naast de schuur. Daar zou de Kaasmaker hem morgenochtend vroeg weghalen. In het huisje dat hij met Dana deelde, propte Jakko snel een geitenkaasje en een half brood in zijn rugzak. Toen liep hij naar het plein om een fiets uit het rek te pakken.

Op het terras van de Tapperij zat de Nieuwsjager met Wendel te praten. Ze hadden elk een vol glas citroenlimonade en Wouter proostte met de Voorzitter. Slijmjurk, dacht Jakko. Bij de bakkerij laadde Pierre een stapel pizza's in de mand op zijn fiets. Verder was het plein verlaten. Niemand lette op Jakko toen hij een fiets uit het rek trok. Even later was hij op weg, dwars over het donkere eiland. Wat er ook zou gebeuren daar op de Verboden Kust, Jakko zou erbij zijn!